

bassadører foreslog, og spørge, om ikke vi har ytringsfrihed.

Man må også stille spørgsmålet: Jamen meningen med en undersøgelseskommission er jo, at de, der skal afhøres, skal afgive forklaring under strafansvar, vidneansvar. Hvordan er det så med kildebeskyttelsen, når man vil til at undersøge pressens interne forhold? Skal kildebeskyttelsen ophæves? Skal journalister pålægges særlige pligter, når de møder op i undersøgelsesretten? Det er noget, Venstre er meget imod.

Kl. 18.55

På samme måde, når det drejer sig om undersøgelse af danske partier og forskellige organisationer. Det virker jo umiddelbart, som om man igen vil afkræve forklaringer om interne forhold. Det er et indgreb i foreningsfriheden, noget, vi netop værner om i Danmark, at man ikke blander sig i private organisationers og foreningers, her partiernes, anliggender. Også her må man jo forstå det på den måde, at partimedlemmer skal afgive forklaring under vidneansvar.

Endelig foreslår man, at der skal foretages undersøgelser og redegøres for reaktionerne fra andre lande, herunder medlemslandene i EU og NATO. Igen: Vi blander os i noget, som vi bestemt ikke vil få ros for, men forslaget er naturligvis imponerende set ud fra en imperialists standpunkt.

Endelig drejer forslaget sig om den danske regerings håndtering af sagen og det interne beslutningsforløb. Det kan man jo bedre forstå. Det er på den anden side en rent politisk kamp, en rent legitim politisk kamp. Men en politisk kamp mener vi ikke i Venstre, det har vi aldrig ment, skal henføres til en undersøgelseskommission. Politiske kampe og slagsmål og uenighed hører hjemme først og fremmest her i Folketingssalen, så lad os da bare tage en forespørgsel om sagen, hvis man ikke har fået nok af spørgetid og spørgetime.

Vi tror ikke på, at det forslag nogen sinde vil kunne føre til noget godt. Vi tror heller ikke, det kan give et retvisende billede af forløbet. Og som sagt tror vi ikke på, at det kan forbedre Danmarks omdømme. Tværtimod, det vil gå den stik modsatte vej.

Det virker, som om forslagsstillerne samlet set er mere optaget af nogle procedurer frem for at varetage de grundlæggende frihedsrettigheder og Danmarks omdømme.

Uanset hvordan man ender med at formulere det beslutningsforslag, hvad enten det nu bliver mere præcist, for det trænger det da i hvert fald

til, så vil der altid være tale om en politisk sag. Politiske sager skal løses af politikerne, vi skal ikke bare gemme os bag dommerkappen.

Venstre stemmer imod forslaget.

Formanden:

Tak til fru Birthe Rønn Hornbech. Så er det hr. Søren Espersen som ordfører. Det er faktisk hr. Søren Espersen som ordfører.

Søren Espersen (DF):

Undskyld, jeg troede, der var en anden før mig.

Det er utroligt så mange krumspring, som den, hvad skal vi sige, socialistiske del af oppositionen i de seneste måneder – undskyld til hr. Niels Helveg Petersen – har foretaget med henblik på at presse regeringen til at nedsætte en kommission vedrørende Muhammedsagen.

For det første har partiernes repræsentanter, hver gang der har været en tv-mulighed eller en radiomulighed, fremført ønsket. Så har man stort set i hver eneste spørgetid siden februar stillet kravet over for diverse ministre. Så har man forlangt, at Udenrigspolitisk Nævn skulle tvinge regeringen. Så har man forlangt, at Folketingets Præsidium – som om præsidiat har noget som helst med den her sag at gøre – skulle tvinge regeringen. Så har man fremsat et lovforslag, L 216, om ændring af lov om undersøgelseskommissioner, som blev behandlet forleden dag. Og nu kommer så B 107, som vi skal behandle nu.

Jeg er nødt til at sige, at jeg synes, det er ved at blive lidt trivielt, og jeg kan ikke forstå, at man ikke snart kan slå sig til tåls med, at der i Folketinget altså ikke er et flertal for nedsættelse af en kommission vedrørende Muhammedsagen. Det var der ikke tidligere, og det vil der heller ikke være i dag.

Endnu mere mærkeligt er i øvrigt kravet, efter at Folketinget inden for det seneste par uger har fået udleveret Statsministeriets papirer i sagen og Udenrigsministeriets papirer i sagen. Der er tale om mange hundrede dokumenter, som samlet giver en udmærket kronologisk gennemgang. De samme akter har pressen fået udleveret, og de har givet anledning til mange interessante artikler, hvor jeg føler, at man er godt orienteret, også som almindelig borger.

I den her forbindelse vil jeg gerne rose regeringen, så vel statsministeren som udenrigsministeren, de to ministre, som specielt har haft med sagen at gøre, for at have vist stor vilje til hele forløbet igennem at holde Udenrigspolitisk